

Horvát EU-csatlakozás - dalmát önállóság

(folytatás az 1. oldalról)

Kérdésekre, miszerint a szlovákok miért nem szerepelnek a felsorolásban, azt mondta:

- A szlovák fajgyűlölő és embertelen nemzetté vált az utóbbi években ahelyett, hogy önállóságát az európai kultúrában keresné. Szlovákia ma egy fasiszta ország, és mi fasisztákkal nem szeretnénk közösséget vállalni, mint teszi ma az Unió.

- Magyarországra is hasonlókat mondanak... folytattam a beszélgetést, mire a dalmát politikus így felelt:

- Nézze, a magyarok nem fasiszták, csak keresik önmagukat, keresik a történelmüket, az identitásukat. Sokáig finnugoroknak mondták őket, ma egy sumér ősiséget kergetnek minden tudományos megalapozottság nélkül, de ez nem jellemző az egész társadalomra. Nem baj, ha egy nemzet tisztázni akarja, hogy ki is ő valójában.

A magyarokkal lehet régiót építeni, közösködni, szövetségre lépni. Megkérdeztem, hogy honnan gondolja, hogy a dalmátoknak sikerül Horvátországtól elszakadnia, és hogy Horvátországnak sikerül az EU-ból kimaradnia. A válasz sokatmondó volt:

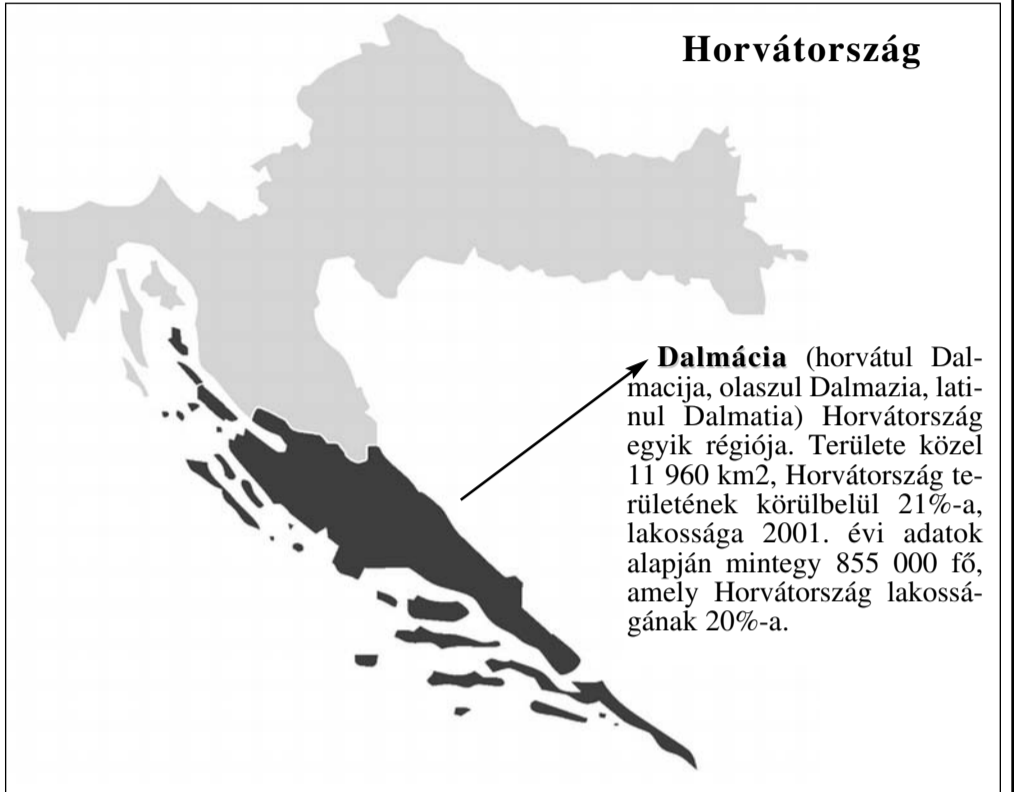
- Nézze mi nem vagyunk egy beszari nemzet, és ezzel nem akarok megsérteni senkit. A horvátok megértik a mi törekvéseinket, mert nem a

horvátok ellen, hanem a dalmátok javára lesz a különválás, békében, és nem fegyverekkel. Legföljebb sem a dalmát, sem a horvát politikusok nem fognak egy darabig repülővel utazni...

Végül megkérdeztem, hogy nem fél-e a világhatalomtól, Izrael állam és az EU bosszújától, szankcióiktól.

- Mi dalmátok és horvátok nem félünk sem belső, sem külső ellenségtől. Mi háborút vívtunk a

szerbekkel, sokat szenvedtünk nem is olyan régen, és a vérrel kivívott szabadságot sem az EU-nak, sem a zsidó államnak és a zsidó állam érdekeinek nem adjuk... ingyen. Én nem javaslom nekik, hogy beleszóljanak Horvátország és Dalmácia ügyeibe. A horvát hazaáruló politikusok majd lekerülnek a polcra, és megteremtjük a békét. A mi saját békénket - EU és zsidó tőke nélkül...

Horvátország

Dalmácia (horvátul Dalmacija, olaszul Dalmazia, latinul Dalmatia) Horvátország egyik régiója. Területe közel 11 960 km², Horvátország területének körülbelül 21%-a, lakossága 2001. évi adatok alapján mintegy 855 000 fő, amely Horvátország lakosságának 20%-a.

El kell temetnünk Petőfi Sándort!

Tűnődés Petőfi Sándor fehéregyházi eltűnésének 161. évfordulóján

Több, mint két évtizede annak, hogy 1989. július 17-én a távoli Szibériában, a Burját Köztársaságban, a Bajkál tó keleti partján fekvő Barguzinban egy magyarok vezette nemzetközi kutatócsoport feltárta Alexander Stefanovics Petrovics sírját. A sírból avatott régészek, antropológusok gondos kezei kiemelték a csontvázat, amely egy 163 cm magas férfi földi maradványa volt. Borzongva fedezték fel annak erős bal felső szemfogát, törött bordáját és betegség sújtotta térdét, amely a néhai járását minden bizonnyal enyhén bicegővé tehető...

A néhait 1855. májusában temették el, és az I. világháború idején még megvolt az ó-orosz betűket is tartalmazó sírfelirat, amely az elhunyt neve után megörökítette kilétét: vengerszkij maior i poet - azaz magyar őrnagy és költő. Egy orosz néprajzi tanulmány pedig megszólaltatta az 1920-as években még élő öreg parasztasszonyt, Mária Morokovát, aki kislányként naponta bejárt a magyar fogolyhoz. Az pedig arról beszélt neki, hogy az ő országában nagy háború volt, és Frantz nevű császárukat megsegítette Nikoláj cár. Minderről Kéri Edit könyvéből is értesülhetünk - aki maga is tagja volt a sírfeltáró kutatócsoportnak -, amelyet 1990. februárjában adott ki az Eötvös kiadó: Petőfi Szibériában?!

Valóban, megtörténhet, hogy a Segesvár melletti Fehéregyháza határában az oroszok ellen vívott csatában 1849. július 31-án utoljára látott Petőfi Sándort foglyul ejtették és a távoli Szibériába hurcolták volna? A hivatalos magyar történettudomány máig tagadja, hogy az 1849-es szabadságharcba beavatkozó oroszok magyar foglyokat hurcoltak volna magukkal. Pedig az I. világháborút követően, a húsz-harmincas években szovjet fogolytáborokból hazatérő magyar katonák közül sokan vallottak arról, hogy a távoli Szibériában olyan öreg magyarokkal találkozott, akiket a szabadságharc leverése után fogolyként hurcoltak oda. Pedig Kéri Edit, ez a történeteket megszegyenyítő színész, 56-os forradalmár és oknyomozó újságíró évekként ezelőtt megszerezte Bécsből, a Staatsarchiv-ból, a szabadságharc idején zajló némely osztrák kormányülés jegyzőkönyvét. Az 1849. május 14-i Ministerrat Protokoll (Minisz-

tertanácsi jegyzőkönyv), amelyet Schwarzenberg és Bach látott el kézjegyével, kimondja, hogy az oroszok által ejtett magyar hadifoglyokat el lehet szállítani a távoli Szibériába - Nach Siberien, nach Kamschatka, nach Nord-Asien kann man transportieren. A dokumentum - amelyet két nap múltán Ferenc József császár is aláírt - arról is árulkodik, hogy ebbe a tervbe nem mindenki volt beavatva.

A jegyzőkönyv szerint a magyar foglyok Szibériába való szállításáról szóló vitában a császári pénzügyminiszter felszólalt, és kijelentette, hogy ez a megoldás méltatlan Ausztriához, és legalább azt biztosítani kellene, hogy a távoli szibériai fogolytáborokban osztrák fegyőrök őrizzék a hadifoglyokat... Minderről még a magyar olvasó is értesülhetett, hiszen a bécsi jegyzőkönyvek Kéri Edit által elkészített fordítását egy óvatlan nyári napon a Magyar Nemzet is közölte.

A huszonegy évvel ezelőtt, a Burját Köztársaságban kiásott csontváz megsemmisítésére azonnali hadjárat indult. Kommunikációs és fizikai. A Budapest-Moszkva tengely pillanatok alatt kiötlötte a leghatásosabb lejárato szöveget, mely szerint a Barguzinban feltárt csontváz nem a Petőfi Sándor földi maradványa, hanem egy zsidóé, aki ráadásul nő lett volna. A fölünyeskedő legyintésnek álcázott kommunikációs fogással egyidejűleg azonban elrendelték a lelet lefoglalását. Ezek után a csontvázban Petőfi Sándort felismerő kutatók Ulan Ude-ből, a burját fővárosból, majd a Szovjetunióból a legvadabb kalandregényekbe illő körülmények között menekítették azt ki.

Itthon Magyarországon pedig hiába kérték, hogy bontsák meg Petőfi Sándor édesanyjának sírját, és vegyenek csontvázából gémmin-tát. A magyar tudományosság és a politikum kegyeletsértésre hivatkozva megtiltotta azt a mintavételt, amely a feltételezést tudományos úton, száz százalékosan igazolhatta vagy cáfolhatta volna. Meglehet, hogy abban a bizonyos kegyeleti bizottságban sok ismert magyar közéleti ember írta és írja elő kötelezően a struccpolitikát.

Azóta húsz év telt el. Azóta minden magyar miniszterelnököt bevattak a Burjátországból elhozott csontváz titkába. Húsz éve tűnődöm azon, hogy vajon miért nem történik semmi? Miért nem kíván a magyar politikum ebben a kérdésben az igazságnak a végére jár-

ni? Hiszen a tudomány egyértelműen cáfolhatná, vagy egyértelműen igazolhatná, hogy valóban Petőfi Sándor földi maradványai kerültek-e elé?

Vannak akik úgy vélik: ha kiderülne, hogy a fehéregyházi csata után Petőfi még évekig élt, az „ott essem el én, a harc mezején” jegyében felmagasztosult Petőfi-kép töredezne szilánkokra, amit a ma élő magyar nemzedék nehezen viselne el.

Dőreség mondom én. Hiszen Petőfi irodalmi művét ez semmiképpen nem érintené. Lánglelkű, szabadságvágyó szellemét ugyancsak nem. Talán csak azok sínylenék meg e hírt, akik számára Petőfi legfőbb értéke maga a megjövendőlt élete. Am az ő lélekszámuk eltörlül azon magyarok száma előtt, akik számára az igazság mindennél fontosabb. És ugyanúgy eltörlül azon magyarok száma előtt, akiket bánt, hogy e nemzet mindmáig nem adta meg a végtisztességet a legnagyobb magyar költőnek.

Petőfi Sándor halálának kérdése nem irodalomtörténeti kérdés. A legnagyobb magyar költő halála körülményeinek tisztázása a magyar nemzet méltóságának és önbecsülésének kérdése! Ha valóban megtalálták Petőfi Sándor földi maradványait, akkor azok temetetlen voltukban égbe kiáltanak! A magyar nemzet pedig haladéktalanul és méltó módon el kell temesse őt haza földjébe! Ha nem Petőfi Sándor földi maradványai kerültek elő, akkor azokat keresni kell. És addig kell keresni, amíg meg nem találják. Majd ugyanúgy, a legnagyobb magyar költőnek kijáró végtisztességgel el kell temetni őt! Tudom, hogy minden magyar város versengni fog érte!

Ezért vallom és hirdetem: Petőfi Sándor halálának tisztázása és Petőfi Sándor méltó eltemetése a XXI. századi magyar élet megkerülhetetlen ügye: egy új magyar kultúrpolitika origója, egy felemelkedést szolgáló magyar nemzetpolitika sarokköve, a magyar nemzeti lét erkölcsi alapvetése.

A Burjátországból feltárt csontváz most még egy börtönben vár. Nem Magyarországon. Valhol Európában. Titok, hogy hol. Nehogy eltűntessék, nehogy megsemmisítsék. Petőfi Sándor földi maradványai valahol Európában várják az igazság óráját.

Budapest-Kolozsvár, 2010. július 31-én

Patrubány Miklós István Ádám,
a Magyarok Világszövetségének elnöke

Petőfi Sándor és a barguzini Alekszandr Stepanovics Petrovics koponyájának szuperinpozíciós módszerrel készített képe.